

ogen te zien en smeekte: „zeg het nog eens, nog eens!”

„Jij bent zo verschrikkelijk goed”, herhaalde Suze en haar lippen trilden door de gloed van zijn ogen.

„Later, later moet je mij alles vertellen en ik jou, dan kan je oordelen en nu moet ik je zien — zien — zien”, en hij legde haar voorzichtig op de divan, boog knielend over haar heen, haar hoofd betastend of ze een schoon beeld was.

„Ik begrijp niet, dat ik je al zo lang heb gezien en dat ik je nooit in mijn armen heb genomen”, schudde hij zelf-verbaasd zijn hoofd, „zou je erg boos geweest zijn?”

„Ik — ? ik snakte naar je handen en je mond en ik stierf van angst, dat je mijn verlangen zou merken”.

„O, o, ik zal je duizendmaal je verlangen teruggeven. God — ik had je al de eerste keer — die allereerste keer — weet je nog, toen ik je niet kende en je zo bleek was in je oranje jurkje — toen had ik je al moeten kussen en in mijn armen meenemen”.

Suze kleurde bij de herinnering; met beschaamd gezonken oogleden vertelde ze: „toen, o, toen was ik gek. Dacht je niet vreselijk slecht van me? Maar zó ben ik niet, werkelijk zó niet”, en ze rees op om het hem dringend te zeggen, „maar toen was het de zomer en het feest en... en... o je armen, die mij over de wei droegen...”

„Ik had je de wereld dóór moeten dragen...”

„O stil — stil, dat zou tē goddelijk zijn”.

„Je was dadelik iets biezonders voor me. Want nooit had een onbekende en een klein meisje nog wel — zoals ik dacht — mij zó op 't randje van de verleiding gebracht”.

„Deed ik?” glimlachte Suze gelukkig.

„Aan 't hek — weet je niet — toen de muziek ophield en alles zo donker was, alléén een oranje lampion en jou oranje japonnetje en je ogen zo groot en je lippen zo... zo... toen heb ik je bijna gekust... en ik had het moeten doen, hè?”

„Ja, ja”, knikte ze lachend en gaf hem haar lippen ter vergoeding van de verloren kus. „Toen je later bij ons kwam, was ik zo vreselijk bang voor je, dat je me zou verachten”.

„Ja — en toen was ze heel netjes en koud mevrouw Herzberg, hè en deed ze al haar best om me aan te kijken met ogen van ijs, maar ik heb het tòch gezien”.

„En ik dacht zo zeker, dat je me niet herkende”.

„Hoe zou ik jou niet herkend hebben! — Ik had toen zo'n meelij, dat je zo alleen was en je trok me door je wisselvallig humeur. Hemel, wat was ik woedend” — hij balde nòch zijn vuist — „toen dat beroerde servies compleet was en ik voor 't moment niet wist hoe je op te zoeken”

„Ik was gek toen je weg waart en ik zwoer, dat je terug zou keren; maar dan dacht ik weer dat jij voor zo'n kind niet zou komen”.

„Maar ik kwam terug”.

„Ja...”

„Ik had een onzinnige uitvlucht, waar 't licht aan alle kanten dóórviel...”

„Héérlik was dat”, fluisterde ze en lei haar hoofd tegen zijn wang. „Het was zó verrukkelijk te weten, dat je een klein beetje óók hadt verlangd. Maar ik was bang, doodsbang telkens, dat je het van mij zou merken”.

„Ik wist het — achteraf tenminste en onbewust haast; want ik meende eerst, dat ik verwaand was en het me verbeeldde. En als jij niet zo'n klein kindje zonder mensenkennis geweest was, hadt je mij allang kunnen ontdekken vóór ik 't zelf wist.

„Het kan haast niet”, mompelde Suze; „o Maurice, vertel me toch iets, waaróm en wát je liefhebt van me, dat ik het kan vatten en niet hoef te denken, dat alles maar waan is. Ik kàn het niet begrijpen...”

„Zeg me eer wat jij mij liefhebt, een jong rijk Christenmevrouwetje, jij, en ik — een oud man, een Jóód... Hoe kan je werkelijk houden van een die jullie haten, een Jood, een Jood?”